

1. Liv

Liv deed haar ogen open en zag vaag twee figuren naast haar bed staan.

‘Ha, ze is wakker,’ klonk het.

Ze knipperde met haar ogen en keek naar de man die naast haar stond. Hij had een witte jas aan, een dokter?

‘Hoe voel je je?’ vroeg hij.

‘Eh, gaat wel,’ ze keek om zich heen. ‘Waar ben ik?’

‘In het ziekenhuis. Je hebt een ongeluk gehad.’

Een vrouw in een vrolijke jurk liep naar haar toe en pakte haar hand vast. ‘O lieverd, wat ben ik blij dat je weer wakker bent.’

Liv hoorde een snik in haar stem. Ze trok haar hand terug en keek de dokter niet begrijpend aan.

‘Kan je je herinneren wat er gebeurd is?’ vroeg hij.

Liv dacht na, maar er kwam niets. Ze schudde haar hoofd. ‘Auw.’ Met beide handen greep ze naar haar hoofd.

‘Dat komt door de hersenschudding. Je bent op je hoofd gevallen. Rust maar, dat doet wonderen.’ De dokter gebaarde dat de vrouw mee moest komen. Vertwijfeld liep ze achter hem aan. ‘Of wil je dat ik bij je blijf?’

Verward kroop Liv onder de deken en deed haar ogen dicht. ‘Nee hoeft niet.’

Ze werd wakker van gestommel naast haar bed. Een vriendelijk gezicht keek haar aan. ‘Ik heb lunch voor je, vandaag hebben we krentenbrood, een broodje kaas en thee.’

Liv ging rechterop zitten. ‘Dank je.’

‘Er zitten wat vrienden van je in de wachtkamer, zal ik ze binnenlaten?’

Liv staarde voor zich uit. ‘Ik weet niet,’ zei ze met een zucht.

‘Misschien kan je het proberen? Als je het niet prettig vindt geef je maar een seintje, dan stuur ik ze meteen weg.’

‘Goed dan.’ Ze trok haar nachthemd recht en haalde een hand door haar haren.

‘Dan ga ik zeggen dat ze binnen mogen komen. We houden het bezoek kort.’

‘Wacht!’ riep Liv toen ze de deur wilde openen. ‘Wat is het seintje?’

‘Goede vraag, uhm geef maar een knipoog en als ik niet kijk dan zeg je *Lia*, dat is mijn naam,’ zei ze met een glimlach.

‘Moet je niet verder de lunch rondbrengen?’ Liv pakte de stang van het bed stevig vast. Pff, ze werd er zenuwachtig van.

‘Ik ben arts en breng normaal geen lunch, maar jij bent een uitzondering,’ zei ze met een knipoog. ‘Ik blijf bij je en kijk hoe het gaat.’

‘Oké.’ Liv blies haar adem uit, terwijl Lia naar de wachtkamer ging. Toen ze even later terugkwam, liepen er twee jongens en een meisje ongeduldig achter haar aan. Lia draaide zich om.

‘Jullie weten wat we hebben afgesproken hè? Rustig!’

Ze knikten alle drie maar liepen ondertussen snel naar Liv.

‘Hoe gaat het?’ vroeg het meisje.

‘Goed.’

‘Oh, gelukkig,’ zei ze met een zucht. Ze keek met een schuin oog naar Lia. ‘We hebben zo in spanning gezeten,’ fluisterde ze terwijl ze een hand op Livs arm legde.

‘De dokter zegt dat je je niet meer kan herinneren wat er is gebeurd?’ De jongen kon het schijnbaar niet geloven.

‘Klopt, ik kan me niets meer herinneren.’ Liv bekeek haar vrienden eens goed. Ze zagen er aardig uit, maar ook heel gespannen.

‘Met jullie ook alles goed?’ vroeg ze.

De andere jongen plofte op haar bed. ‘Nou ja, onder de omstandigheden,’ zei hij met een wat ongemakkelijke glimlach.

‘Dat weet ze toch niet!’ zei het meisje.

‘Ook niet van OGM?’

Ze keken haar alle drie verwachtingsvol aan.

‘OGM?’ Liv keek ze niet begrijpend aan.

‘O jee, ze weet het niet meer. Nou ja, dan kan ze ook niet per ongeluk haar mond voorbijpraten.’

‘Doe niet zo bot, Joey!’ zei het meisje.

‘Nee, zo bedoel ik het niet. Maar als ze zich niets meer kan herinneren, dan weet ze ook niet...’ Hij keek naar Lia en hield zijn mond. ‘Sorry.’ Hij keek naar de grond en liet zijn schouders hangen. ‘Ik zeg ook altijd de verkeerde dingen.’

Het meisje klom naast Liv op het bed en sloeg een arm om haar heen. Liv keek naar Lia, maar ze was druk aan het typen op haar iPad.

‘Je tante Rikkie is zich rot geschrokken. Ze heeft je ouders gebeld en ze...’